

Arrest

nr. 107 335 van 25 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 maart 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van dezelfde datum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 20 december 2005 toe op Belgisch grondgebied en diende op 21 december 2005 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 13 april 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Verzoeker diende op 19 juni 2006 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 5 juli 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis). Na dringend beroep nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 september 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werden door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 204.044 van 18 mei 2010.

1.5. Verzoeker diende op 7 april 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. Op 8 april 2009 verklaarde de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de in punt 1.5. vermelde aanvraag ontvankelijk.

1.7. Op 29 juni 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een eerste beslissing waarbij de in punt 1.6. vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard, alsook een bevel om het grondgebied te verlaten – bijlage 13. Na beroep vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beide beslissingen bij arrest van 21 februari 2013 met nr. 97 651.

1.8. Op 8 maart 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de in punt 1.6. vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 20 maart 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.04.2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...) (...)

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Russische Federatie

Laatst gekende adres: (...)

*in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 08.04.2009, deel ik u mee dat dit verzoek **ongegrond** is.*

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor Z.(...) R.(...), die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag van de arts-adviseur d.d. 08.03.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

(...)”

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 8 maart 2013 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 20 maart 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van P.(...) Y.(...) ATTACHÉ, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

Z.(...), R.(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In zijn eerste en enige middel voert verzoeker onder andere de schending aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van *“het principe van een behoorlijke administratie”* en *“het principe volgens dewelke de administratieve overheid het geheel van de pertinente elementen eigen aan een zaak in overweging dient te nemen wanneer zij een beslissing neemt.”*

Verzoeker stelt hieromtrent in zijn middel onder andere het volgende:

“(...)”

Uiteindelijk, per telekopie van 22 maart 2012, communiceerde de Raadsman van de verzoeker aan de Dienst voor Vreemdelingenzaken een medisch certificaat van het type Dienst voor Vreemdelingenzaken, opgesteld door de Dokter T.(...) P.(...), psychiater, op datum van 20 maart 2012.

Dit medisch certificaat verduidelijkt dat :

- de verzoeker onder medicatie is ;*
- de opvolging in gespecialiseerde raadpleging, ambulante, vervolgd moet worden ;*
- in geval van het stopzetten van de behandeling, de gevolgen hiervan de volgende zouden zijn : angstige depressieve complicaties, misbruik van middelen, zelfdoding ;*
- de symptomen blijven aanwezig en manifesteren zich bij de minste vermelding van het land van oorsprong.*

Men kan niet anders dan vast te stellen dat het rapport van de geneesheer- attaché deze elementen niet op een geldige wijze weerlegt.

(...)”

In huidig geval, zijn deze diverse onderzoeken niet uitgevoerd geweest door de tegenpartij, die dus niet op een serieuze manier het risico, voor de verzoeker, heeft weerlegd om een onmenselijke en vernederende behandeling te ondergaan in de zin van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, in geval van gedwongen terugkeer naar de Federatie van Rusland.

Inderdaad, noch de bestreden beslissing, noch het rapport van de geneesheer - raadsman verduidelijken welke de beschikbaarheid en/of toegankelijkheid is van de psychiatrische behandeling te volgen door de verzoeker - waarvan de Dokter P.(...) heeft verduidelijkt dat hij moeten blijven opgevolgd worden gedurende meerdere jaren - in geval van terugkeer naar de Federatie van Rusland en, meer bepaald, naar Tsjetsjenië en dat, wat dit betreft, eveneens verduidelijkt heeft dat :

- de opvolging in gespecialiseerde raadpleging, ambulante, vervolgd moet worden ;*
- in geval van het stopzetten van de behandeling, de gevolgen hiervan de volgende zouden zijn : angstige depressieve complicaties, misbruik van middelen, zelfdoding ;*
- de symptomen blijven aanwezig en manifesteren zich bij de minste vermelding van het land van oorsprong.*

In dit opzicht, dient de aandacht van de Raad gevestigd te worden op het gebrek aan verwijzing, in de bestreden beslissing, naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische en psychiatrische zorgen die vereist zijn voor de gezondheidsstaat van de verzoeker, in de Federatie van

Rusland - Tsjetsjenië.
(...)"

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker de volgende documenten toe: een deel uit het rapport "Retourner en Fédération de Russie: Informations sur le pays" opgesteld door de Internationale Organisatie voor Migratie van 13 november 2009 en het rapport "Fédération de Russie: traitement du PTSD – Renseignement de l'analyse –pays de l'OSAR" van de Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés van 20 april 2009 (Verzoekschrift, bijlage 3 en 4).

3.2. Met de aangevoerde schending van "het principe van een behoorlijke administratie" en "het principe volgens dewelke de administratieve overheid het geheel van de pertinente elementen eigen aan een zaak in overweging dient te nemen wanneer zij een beslissing neemt", voert verzoeker in wezen de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

3.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partijen immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekende partij zich steunt op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen kent, doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kan dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. In de eerste plaats wijst de Raad erop dat geen rekening kan worden gehouden met de nieuwe documenten die verzoeker thans als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 3 en 4). Verzoeker toont immers niet aan dat hij deze documenten heeft voorgelegd aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris. De Raad kan hierop bijgevolg geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling immers dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)).

3.7. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

3.8. Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico in voor zijn leven of fysieke integriteit, of zij houdt een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling in door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

3.9. Uit de medische stukken die verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 april 2008 had gevoegd, alsook uit de verschillende aanvullingen blijkt dat hij onder meer lijdt aan "stress post-traumatique chronique" en "personnalité à caractéristiques psychotiques (schizotypique)". Hiervoor volgt verzoeker een medicamenteuze behandeling en, zo vermeldt het "certificat médical" van 20 maart 2013, "un suivi au long cours en consultation périodique ambulatoire doit être poursuivi." Een "traitement psychotérique" wordt specifiek vermeld bij de noodzakelijk geachte medische opvolging.

3.10. In casu wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 8 maart 2013, dat als basis fungeert voor de bestreden beslissing. In dit advies wordt het volgende gesteld:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 07.04.2008.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 05.01.2007 van de hand van Dr. A.(...) waaruit blijkt dat betrokkene psychotherapie volgt sinds 28.11.06 in het centrum Le Méridien te Brussel.

- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 13.07.2007 van de hand van Dr. V.(...) C.(...) waaruit blijkt dat betrokkene een langwerpige litteken heeft ter hoogte van de rechter bovenarm.

- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 30.08.2007 van de hand van Dr. V.(...) waaruit blijkt dat

betrokkene lijdt aan sequellen van commotio cerebri en aan psychische sequellen naar zijn zeggen opgelopen in zijn thuisland.

- Verwijzend naar de medische attesten d.d. 06.03.2008, 23.07.2009, 08.12.2009, 03.06.2011, 16.09.2011 en 20.03.2012 van de hand van Dr. T.(...) P.(...), psychiater, waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan een posttraumatische stressstoornis en aan een persoonlijkheidsstoornis van het psychotische type. De behandeling bestaat uit psychotherapie en uit de medicamenten Sipralexa, Mirtazapine en Valium.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt dat betrokkene reeds gedurende meer dan 6 jaar wordt behandeld met psychotherapie en psychofarmaca voor een PTSS, daar waar algemeen aanvaard wordt dat het nutteloos is een dergelijke aandoening langer dan 2 jaar te behandelen. De behandeling van een dergelijke aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel en het is zeker niet aangewezen om deze medicatie gedurende jaren te blijven nemen.

Er wordt eveneens gesteld dat betrokkene zou lijden aan een persoonlijkheidsstoornis van het psychotische type. In de medicamenteuze behandeling zou men dan een antipsychoticum verwachten hetgeen niet het geval is, wat er op wijst dat ook deze stoornis geen medicamenteuze behandeling behoeft.

In het algemeen kan men voor beide aandoeningen stellen dat na 6 jaar behandelen een status moet zijn bereikt waarbij betrokkene over de nodige zelfredzaamheid beschikt en normaal kan functioneren.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt dan ook geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

3.11. De kern van verzoekers betoog komt erop neer dat de verwerende partij heeft nagelaten onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van psychotherapeutische behandeling in zijn land van herkomst. Met andere woorden is de verwerende partij volgens verzoeker niet nagegaan of er in dit geval sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf.

3.12. In haar nota met opmerkingen (Nota met opmerkingen, p. 6 + 12) repliceert de verwerende partij naar aanleiding van dit argument onder meer het volgende:

"(...)

Verder houdt verzoeker voor dat de arts-adviseur een onvolledig onderzoek zou hebben uitgevoerd door enkel het al dan niet levensbedreigend karakter van de aandoening te hebben onderzocht, zonder rekening te houden met de medische situatie van de vreemdeling en de behandelmogelijkheden in het land van herkomst.

Verzoekers beschouwingen zijn geenszins ernstig en kunnen niet worden aangenomen.

Verzoeker verliest kennelijk de concrete motieven van het advies uit het oog,

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert gaat de arts-adviseur in zijn advies niet uitsluitend in op het al dan niet levensbedreigend karakter van de ziekte, maar wordt tevens geadviseerd wat de aard van de klachten is, wat het (vermoedelijk) actuele ziektebeeld is, in welke mate beschermingsmaatregelen nodig zijn {"de behandeling van een dergelijke aandoening door psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel en het is zeker niet aangewezen om deze medicatie gedurende jaren te blijven nemen"}, of het leven of de fysieke integriteit van verzoeker in gevaar zijn ("In het algemeen kan men voor beide aandoeningen stellen dat na 6 jaar behandelen een status moet zijn bereikt waarbij betrokkene over de nodige zelfredzaamheid beschikt en normaal kan functioneren.") en of een gebrek aan behandelmogelijkheden een ernstig risico zou betekenen ("uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van

betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft”).

Verzoeker slaagt er dan ook geenszins in aannemelijk te maken dat de door hem ingeroepen aandoening wel zou beantwoorden aan een ziekte als bedoeld in art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet of dat de arts-adviseur een onzorgvuldig onderzoek zou hebben verricht.

(...)

Verzoeker voert nog aan dat ten onrechte door de ambtenaar-geneesheer geen beoordeling werd, gemaakt omtrent de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling van verzoeker in Rusland.

Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen als zou ten onrechte geen onderzoek zijn gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden, klaarblijkelijk voorbijgaan aan de inhoud van de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur zelf.

Immers werd geoordeeld dat de ingeroepen aandoening geen graad van ernst vertoont, die noodzakelijk is opdat een machtiging tot verblijf zou kunnen worden toegekend en dat er geen risico bestaat op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Ongeacht de beschikbaarheid van medische behandeling in het land van herkomst, kan er dus nooit sprake zijn van een mensonterende behandeling in de zin van art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet.

(...)”

3.13. De Raad stelt vast dat uit de medische stukken die verzoeker heeft aangebracht blijkt dat een medicamenteuze en een psychotherapeutische behandeling vereist is. In zijn advies heeft de arts-adviseur zelf vastgesteld dat de behandeling voor de aandoeningen (PTSS en persoonlijkheidsstoornis) *“bestaat uit psychotherapie en uit de medicamenten Sipralexa, Mirtazapine en Valium”*. Specifiek met betrekking tot de *“behandeling (...) door middel van psychofarmaca”* van het PTSS wordt in het advies gesteld dat deze *“louter symptomatisch en dus niet essentieel en het is zeker niet aangewezen om deze medicatie gedurende jaren te blijven nemen”*. Daarnaast wordt met betrekking tot de medicamenteuze behandeling van de persoonlijkheidsstoornis van het psychotische type gesteld dat men *“In de medicamenteuze behandeling (...) dan een antipsychoticum (zou) verwachten hetgeen niet het geval is, wat er op wijst dat ook deze stoornis geen medicamenteuze behandeling behoeft. In het algemeen kan men voor beide aandoeningen stellen dat na 6 jaar behandelen een status moet zijn bereikt waarbij betrokkene over de nodige zelfredzaamheid beschikt en normaal kan functioneren.”* Er kan uit het advies worden opgemaakt dat de medicamenteuze behandeling niet (langer) noodzakelijk wordt geacht, waardoor er zich redelijkerwijs geen onderzoek opdringt naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid ervan in het land van herkomst van verzoeker. Het advies laat echter de in het medisch dossier noodzakelijk geachte psychotherapeutische behandeling ongemoeid, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris zich niet op afdoende wijze heeft geïnformeerd over alle relevante elementen om met kennis van zaken te kunnen besluiten tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoeker dient bijgevolg te worden bijgetreden waar hij stelt dat *“men (...) niet anders (kan) dan vast te stellen dat het rapport van de geneesheer- attaché deze elementen niet op een geldige wijze weerlegt.”*

3.14. Bijkomend merkt de Raad op dat noch de arts-adviseur in zijn advies, noch de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dienstig kunnen verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en betogen dat het medisch dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM), zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening vereist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom). Deze verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM doet immers geen afbreuk aan een duidelijke wetsbepaling van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Conform zijn vaste rechtspraak heeft het Hof immers oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van dit artikel. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van de betrokken vreemdeling zich heden niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van

een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98 Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.).

3.15. In de eerste bestreden beslissing kon derhalve niet worden geconcludeerd dat de aanvraag ongegrond is omdat *“uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”* zonder de noodzaak aan of de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de psychotherapeutische behandeling in het land van herkomst van verzoeker te onderzoeken. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.16. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond wordt verklaard, stelt de Raad vast dat verzoeker terugvalt op de ontvankelijkheidsbeslissing van 8 april 2009 (zie punt 1.6), waardoor hij opnieuw een verblijfsgrond heeft in afwachting van een (nieuwe) beslissing over de gegrondheid van zijn aanvraag. Verzoeker komt krachtens artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet in aanmerking voor een attest van immatriculatie en kan derhalve niet het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Om die reden is het passend ook de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) uit het rechtsverkeer te halen en te vernietigen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van dezelfde datum worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN